

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Quod hos errores ipsi Calviniani agnoverint & oppugnarint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

pliaz robor art. 31. fateatur imprimis consistere in *Excommunicatione*. Jam vero notorium est multas Reformatorem Ecclesias, nominatim Helveticam carere disciplina eiusmodi: unde consequitur Helveticam Reformatorem Ecclesiam, secundum Belgicam Confessionem, non esse veram Ecclesiam, & tamen pag. 11 Actorū Synodi Dordracenae quatuor Reformatorem ex Helvetia Rerumpub. Ministri, ut veræ Ecclesiæ Doctores admissi fuerunt, & in Synodo sententiam dixerunt cum hæc Confessionistis.

3. Ministri Hollandiæ compellunt iurare in verba Confessionis, & multi iurant, cum tamen *seculum Verbum Dei sit norma Fidei*, & ipsa Confessio art. 7. dicat. *sacram Scripturā perfectā cōplecti & quodcūq; credi necesse est, in illa sufficienter edoceri*, aut igitur Confessio ista est ipsa Scriptura. S. quod est evidenter falsum, aut est epitome Scripturæ, quod etiam est evidenter falsum, cum maior pars sententiarum & verborum in ea positorum non sit descriptura, imo contra eam pugnet. Itaq; Reformati Belgæ, admittunt novam credendi Regulam præter Scripturam saltem veluti *Normam secundariam*. Hoc si concedunt, quidni maiore iure Pontificij pro Norma secundaria teneant, uti semper tenuerunt, Conciliorum definitiones & SS. PP. consentientem doctrinam à tempore Apostolorum propagatam, quæ centesima parte non pugnant inter se, quantum Confessio brevis secum & cum scriptura. Audiant igitur Belgæ Canti' enam suam *Non additis & c. ex Deut. & Apocal. maledictionem latam in apponentes ad scripturam*.

4. Multa esse in Confessione illa imprudēt, seu temere, multa falsè, multa secum ipsis pugnantia posita, in quæ tamen iurare, ut bruta, compellantur. Exempli gratia, Imprudēt asseritur art. 4. Libros Scripturæ Canonicos esse eos quibus nihil possit opponi. art. 5. cæcos ipso contactu deprehendere, quod ea eveniant, quæ in scriptura prædicuntur, & ideo absque ecclesiæ iudicio posse scire quod scriptura sit Dei verbum. art. 7. Imprudentissime allegatur textus ex Rom. 3. 4. & psal. 61. 10. *de omnium hominum mendacitate & varietate* (contra Concilia, Decreta, Statuta & successionem in Cathedra Apostolica super S. Petro fundata) dum addit, *ex seipsis* (seu ut habent alia exemplaria *ex sua natura esse tales*) nam Catholicis, contra quos textus illos allegat author Confessionis numquam allouerunt, firmitatem decretis, Conciliisque inesse ab hominibus in se ipsis vel natura sua spectatis, sed in promissa Ecclesiæ & imprimis S. Petri successoribus *assistentia indefectibili Spiritus S.*

Falsa vero ista, cum art. 12. & sequentibus author Confessionis agens de creaturarum productione à Deo, *Deum Opt. Max. facit Antelapsarium in prædestinatione sua* id est ab æterno, ante omnem prævisum exitum in Adam lapsum, certos homines nominatim elegisse ad vitam æternam, ut sibi inferuirent, ut vasa seu instrumenta ad ostendendam suam gloriam in misericordia sua, multo vero maximam partem hominum æterno exitio & ineluctabili miseria addixisse, ut ostenderet in eis, uti in vasis, gloriam suæ severitatis itæ & potestatis in cruciando. alibi vero eundem Deum ac Dominū facit *Sublapsarium*, id est ex genere humano considerato ut lapsus in Adam, certas quasdam singulares personas nominatim elegisse ad salutem puro meritoque placito suo; nulla habita ratione respicientiæ, fidei, aut obedientiæ per gratiam recuperatæ, & eas in evitabilior ad ostendendum divitias misericordiæ suæ in illis produci ac promoveri ad dictam salutem. Reliquas personas singulares eiusdem generis humani ad ostendendam severitatem suam deici velle. In statu lapsu relinqueret, nec à damnatione nec à peccato inquam liberare & pro his Christum Dominum non esse passum, nec Deum voluisse ut eis eius passio prodesset, sed nec gratiam ullam salutarem concedere aut largiri.

Eisdemque tamen velit vocari ad gratiam per vocationem externam, cui debeant & non possint non reluctari, eo sine ut tanto magis obæcentur, indurentur & gravioribus criminibus implicati, gravioribus penis implicentur, & c. Hanc sententiam Authorem Confessionis illius Belgicæ passim variis verbis inculcare, aut supponere, eo qd scribaralia, quæ, nisi illa possantur, non subsistunt patet. Hinc art. 12. de creaturis dicendo, *earum productas ut creatori suo inferuirent*, talem servitutem intelligere. Item dicendo, *creavit angelos eosque bonos, vñunciij eius essent; alios in perditionem ab excellentia sua lapsos*, vñre causam bonitatis in illis, & perditionis in his subtrivisse, nempe meritum & demeritum, ut Deum in ipsorum quoque creatione Antelapsarium posset efficere prædestinatorem. Aliaque eiusdem generis de ijs inculcare, abstinendo à mentione peccati, & usurpando nomina *perditionis, corruptionis, condemnationis æternæ*; & quæ in damnatis Angelis malitiam agnoscat; non esse aliam quam in qua creati sunt vel quæ præcipitationem eorum decretam, damnationemque secuta est, nempe *quod Dei omnisque boni hostes sint*.
Eccle.

Ecclesia & membris eius infideliatur, veluti pradones &c. & ideo indies magisque horrenda tormenta eis infligi, Eandem ob causam articulo 13. Confessione, auctorem usurpare nomen Ordinationis dicens quod in hoc mundo nihil absq; ordinatione Dei eueniat, nempe lecto rē inducendō tā in sensum reprobū, quod scilicet omnia ex ea Dei ordinatione fiant, quā ut necessario fierent decreuit, quā in sensū aliū bonū ordinationis, quā quādā permittere decreuit, & quā dū ut necessario succedant. Haec vātrā usurpationis intentionem prodidit auctor idem, cum auctō dētis subiungens latendī gratia (quamuis Deus peccatorum, quā fiunt, neque auctor neque rebus sit) confessionem ea addit, quā aliter proxime dētis apte subiungi nequeunt, nisi ordinandī vocem in pessimo significatū exponas. Subiungit enim mentioni de peccatis ista. Tanta enim tamque incomprehensibilis est ipsius (Dei scilicet) potentia & bonitas, ut opus suū optime iustissime ordinat & exequatur etiam cum & diabolus & impij iniuste agunt. Quā vero ita agit, ut humanum excedant sensum in ea nolumus curiose ultra quam fert captus noster inquirere. Quin imo omni animi submissione & reuerentia occulta nobis iudicia Dei adoramus &c.

Hic est ille sermo iniquitatis, qui cum Deum fecisset & transformasset in Antelapsarium prae destinatore pro Schola Calvini, eundem ne tyrannus appareat, vel dāmon, facijs reuerentiā, & submissionis inuoluit, ut Christianus populus iudificatus & qui uocis, pro Deo vero dāmonem adoraret. Per uiderunt hanc uātrā Gomaristicā, Doctores ipsi in Schola Caluini, dētī Remonstrantes, eamque non ferentes ductū naturalis luminis in parte doctrinā de prae destinatione à Fratribus suis seu collegis resisterunt, & Catholicorum dogma turum de prae destinatione sunt amplexi, bellumque tam Confessione huic, quā est subuersio, quam eius tutoribus aliquāto animo indixerunt, collectis ad singulos fere Confessionis istius malae articulos Notus & Animaduersionibus, aliquāto in synodo & qui iudicij uiris proponendis.

Haec Animaduersiones sub nomine considerationum iisdem Remonstrantes in Actorum suorum prima parte tempore synodi Dordacena A. 1619. prodixerunt, & cum iisdē Actis ediderunt à pag. 86. ad pag. 99. legendas. Istic quilibet leger prudenter limitationes & cautelas uerborum, quibus imprudenter uirtut Confessio Veluti articulo 13. citato admodorelata uerba: Tanta enim tamque incomprehensibilis hi prudenter addi optant Deum neque per malitia infusionem, nec alio suo interno suo externo

impulsa aut gratia subtractione creaturis necessitatem imponere tale opus efficiendi, quod sine peccato praestari nequit & creaturas in talibus opibus non instrumenta mera Dei, sed operis praecipua esse. Et causa ad uerba illa: Haec doctrina de ordinatione diuina ineffabilem nobis affert consolationem, dum ea erudimur nihil nobis fortuito nec sine optimi patris nostri & caelestis uoluntate euenire posse, Remonstrantes omnino suadent addenda uerba, per quae excludatur peccatum, si ne uoluntate patris illius imo contra eum contingens. Erruſus ad uerba sine eius (Dei) permissione uenia, concessione (ita enim diuerſe exprimunt in diuersis exemplaribus) & uoluntate nobis Diaboli omnesque inimici nocere nequeant ineffabilem adfert consolationem. addunt prudenter Remonstrantes, non est ualde magnum solatium, quod diabolus nobis sine uoluntate Dei nocere non possint, nisi addas & illud, Deum uero nunquam permittere ut nocent, aut si permittat, id cum nostro permittere emolumento. Iidem magnum errorem notant ad 14. articulum, ubi Confessio proficitur quod Deus ex terra puluere hominem creauit. quo loco si Confessio uelit animam humanā de potentia materiae ductam, patet quātus inculcet error, ideoque oportuerat, ut corporis efformati, & animae creatae distincta conficeretur mentio. Admirantur autem Remonstrantes dum considerant quod confessionis auctor cum art. 12. de creatione, & 13. de providentia Dei in regendis creaturis etiam nomine egisset, iterum 14. art. ad creationem Hominis relabatur, habentque iure suspectum, quasi auctor in 12. & 13. articulis de decreto in mente diuina egisset, 14. autem executionem decretorum diuinorum etiam obuolueret esset conatus ut Antelapsario uincheret blasphemiam, qui modus agendi dolosus à genio hominis Caluiniani, praesertim accusantibus eum fratribus suis non abhorret, & postea Remonstrantes perspicit ostendunt, cap. octauo, Ridicula uerem facit idem auctor Confessionis, cum eodem articulo 4. asserit Homini de donis à Deo acceptis (nempe bonitatis, iustitiae & sanctitatis, & potestatis componendi se arbitrio suo ad uoluntatē Dei per omnia, quae predicauerat ei donata) post lapsus tantum exigua quaedam illorū uestigia (alia exemplaria habent, scintillas) remansisse, quae tamen sufficiant ad eum reddendum inexcusabilem: & Mox eodem uerbo hallit ait: quidquid in nobis lucis est in tenebras uersum est, ut Scriptura uis ab eo dicens, Lux in tenebris lucet, & tenebrae eam non comprehendunt, ubi S. Ioannes Homines tenebras appellat. Ridicula, inquam,

sunt hæc, quoniam & pugnantia sunt & pessime è scriptura probantur. Quomodo enim si homines meræ tenebræ sunt, nihilominus scintillæ sunt, aut exigua vestigia donorum Dei? aut si sunt meræ tenebræ, quomodo non excusabiles sunt de non lucere? Fatua sunt igitur ista assumenta. Omitto quod ibidem peccatum Hominis multo magis risu digna definitione depinxit, dicens non esse aliud quam quodcum homo in honore esset nõ intellexit &c. quod ipsum Remonstrantes ut plurima alia exprobrant, quæ prætereo, cum ex paucis adductis in medium cuius facilis Confessionis Belgicæ iam tum innotescere possit, cuius occasione in Hollandia Schisma fuit inter Calvinistas meritisimè constat.

V. Elucet ex hinc singularis Dei in Ecclesiam suam Catholicam providentia, qui ex ipsa Schola Caluini Reformati in Cathedris Ecclesiarum Catholicæ populo ereptis excitavit eis aduersarios & euersores impiæ Confessionis, sinens eos, ut hinc & inde stantes acies concurrere bello tanto, ut toto Europa ad spectaculum fuerit excitata, de cuius belli decursu cap. s. agetur. Interea votum esto, ut diuinæ providentiæ consideratio continuetur, à qua etiam illud est gloriosum Ecclesiæ Catholicæ gestum, quod cum se Remonstrantes Calvinianis Antagonistis suis opponere ceperunt, ipsi met non de suo paupere penu, sed de Romanæ Ecclesiæ armamentario arma aduersus hostem valitura, sumere debuerunt. Testatur hoc ipsi Remonstrantium antagonista qui eisdem questi sunt de Fratribus suis, quod è Iesuitarum libris Suarezio, alijsque Papistis argumenta sumpsissent, ad sese Confessionemque suam suauem oppugnandam, quæ tamen argumenta, non rationum momentis aut (scriptura. cæt opere semper sibi clara, & diuine & sufficiente, & illuminante) sed civilis potestatis violentia terundere debuerunt, imo opprimere, quæ in re iterum diuinæ providentiæ radius pulcherrimus elucefcit, dum iustam causam & bonam in Remonstrantibus ut ostendam oppressis, nõ permisit triumphare, ne contraheret sanctitas Catholicæ doctrinæ vllam ex hoc infamiam, quod per hæreticos fuisset defensa. Etiam, ut mali defensores eius intelligerent se frustra armis Catholicorū pugnare, qui nolint cum iisdem in iisdem eorum castris, nempe Ecclesiæ eadem viuere & militare. Cesset iam ab animis Catholicorū admiratio ista: cur in Remonstrantibus bona causa fuerit à Contra Remonstrantibus potenter oppressa!

De Catechismo Reformatarum Ecclesiarum,
& quæ circa illum euenerunt.

C A P. VIII.

- I. *Author Catechismi Reformatarum ad Rhenum Ecclesiarum siue Heidelbergensis.*
- II. *Eiusdem Catechismi Synopsis.*
- III. *Eiusdem absurda quinque in I. questione eius & Responsione deprehensa.*
- IV. *Similia plurima ex alijs questionibus eius & Responsis delecta.*
- V. *Quomodo idem Catechismus à Catholico scriptore fuerit festivè explosus.*

I. **A**uthor Catechismi Palatini seu Heidelbergensis fuit Zacharias Ursinus Vratislauen-
sis in Silesia natus. Siquidem pater eius Casparus Beer (Latine Ursus) quondam pædagogus in Austria, exactus inde Vratislaviæ confidens Ludimagistrum agendo notham duxit, ex qua Zachariam istum suscepit An. 1534. 18. Iulij. Volo honestissimè eius vitam commemorare, ex Fratre eius in fide Festo Hommo, ne queri possint Reformati affectibus cum eo actum esse. Anno igitur 1550. VVittebergam ad Studia literarum missus, mercatorum quorundam elemosinis ibi vixit, audivitque Philippum Melancthonem, cum quo An. 1553. pestis metu, expulsus VVitteberga Torgam secessit. Cum autem Melancthon paulo post alio inde esset euocatus. Ursinus ad Rheni partes contendens per Helucios & Lothannam & Genavam peruenit, vbi Caluini auditor factus ex Lutheranis, vel Melancthonico factus est Calvinianus. Discedensque à Caluino librarijs munusculis, quibus se aliosque inficeret, est donatus; ipse vero Hæreses tam à Melancthone quam Caluino hausas partim immutatas fouit, partim aliter coxit. Genava autem recedens Lugdunum Galliarum, deinde Parisios profectus, Vratislauenium fere impensis, ibi Ioannem Mercetum Hebrææ linguæ professorem, audiendo aliquid profecit. Inde per Helucios, Tigurum imprimis, hæreticis nobilem urbem, transiens, per Sueuiam Vlmam atque Tubingam, Norimbergamque ac Franconium, redijt VVittebergam ad veterem hæresis Magistrum Melancthonem